

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J. K.

przy uczestnictwie H. M., B. T., G. B., T. B., B. C., B. C., A. I. , I. J., I. K., J. K., S. K., T. K., B. K., D. K., E. K., J. K., J. K. s. E., K. K., R. K., W. K., C. M., G. M., T. N., C. P., J. P., J. S. c. M., J. S. c. A., S. T., A. W., M. W., C. Ż. i J. K. s. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek J. K. o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje potrzeba wykładni art. 172 k.c. i określenia przesłanek niezbędnych dla orzeczenia nabycia przez zasiedzenie udziału we współwłasności.

Współwłasność jest szczególną postacią prawa własności polegającą na tym, że jedna rzecz stanowi równocześnie przedmiot własności kilku osób, których prawa są co do istoty jednakowe. Przepisy o zasiedzeniu nie zawierają odmiennych zasad odnośnie do jego dopuszczalności w przypadku współwłasności.

Skoro można zasiedzieć prawo własności należące do jednej osoby można też nabyć w taki sam sposób należące do kilku osób udziały - wszystkie lub tylko niektóre - w tym prawie. Dopuszczalność zasiedzenia udziałów we współwłasności przesądzona została, za aprobatą doktryny, w orzecznictwie Sądu Najwyższego zarówno na gruncie przepisów Prawa rzeczowego z roku 1946, jak i Kodeksu cywilnego (zob. np. uchwałę z dnia 20 stycznia 1956 r., III CO 38/55, OSN 1956, poz. 88, orzeczenie z dnia 18 kwietnia 1959 r., 4 CR 316/59, OSPiKA 1960, nr 1 poz. 11, uchwałę z dnia 26 stycznia 1978 r., III CZP 96/77, OSNCP 1978, nr 11, poz. 195).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego możliwość zasiedzenia udziału we współwłasności nieruchomości między współwłaścicielami, uzależniono od spełnienia ściśle określonych warunków. Przyjmuje się, że do takiej zmiany charakteru władztwa konieczne jest wyraźne zaimanifestowanie woli władania cum animo rem sibi habendi, w sposób widoczny dla współwłaścicieli i dla otoczenia (zob. m.in. postanowienia: z dnia 20 października 1997 r., II CKN 408/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 61; z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1009/00, niepubl.; z dnia 17 stycznia 2007 r., II CSK 416/06, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2010 r., III CSK 300/09, niepubl.).

Przesłanki te w sprawie nie zostały wykazane. Judykatura, co do zasiedzenia udziału we współwłasności w ostatnim okresie jest jednolita.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).